Selma og nordlyset

Morfar Lennart

Denne bog tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelbog! Den er lavet præcis, som din egen bliver, ud fra de billeder og valg, der vises ved siden af, og den viser, hvordan en fortælling fra Saga til dig kan se ud. Bladr, læs og forestil dig dit barn som helten i sit eget eventyr.

Selma havde læst om nordlys i næsten hver eneste bog, hun kunne finde. I én bog dansede grønne bånd hen over en sort himmel. I en anden stod der, at man måtte vente, vente, vente. Nu stod hun på perronen med sin stjernebog i hånden, og nattoget pustede hvide skyer ved siden af hende.

»Tænk, hvis det begynder at danse, mens vi sover?« sagde Selma. »Så må du vække mig«, sagde storebror Oliver og hev i sin rygsæk. Morfar Lennart holdt billetterne op. »Først finder vi kupéen.« Selma steg ind i toget. En aften mere, tænkte hun. Snart er den her.

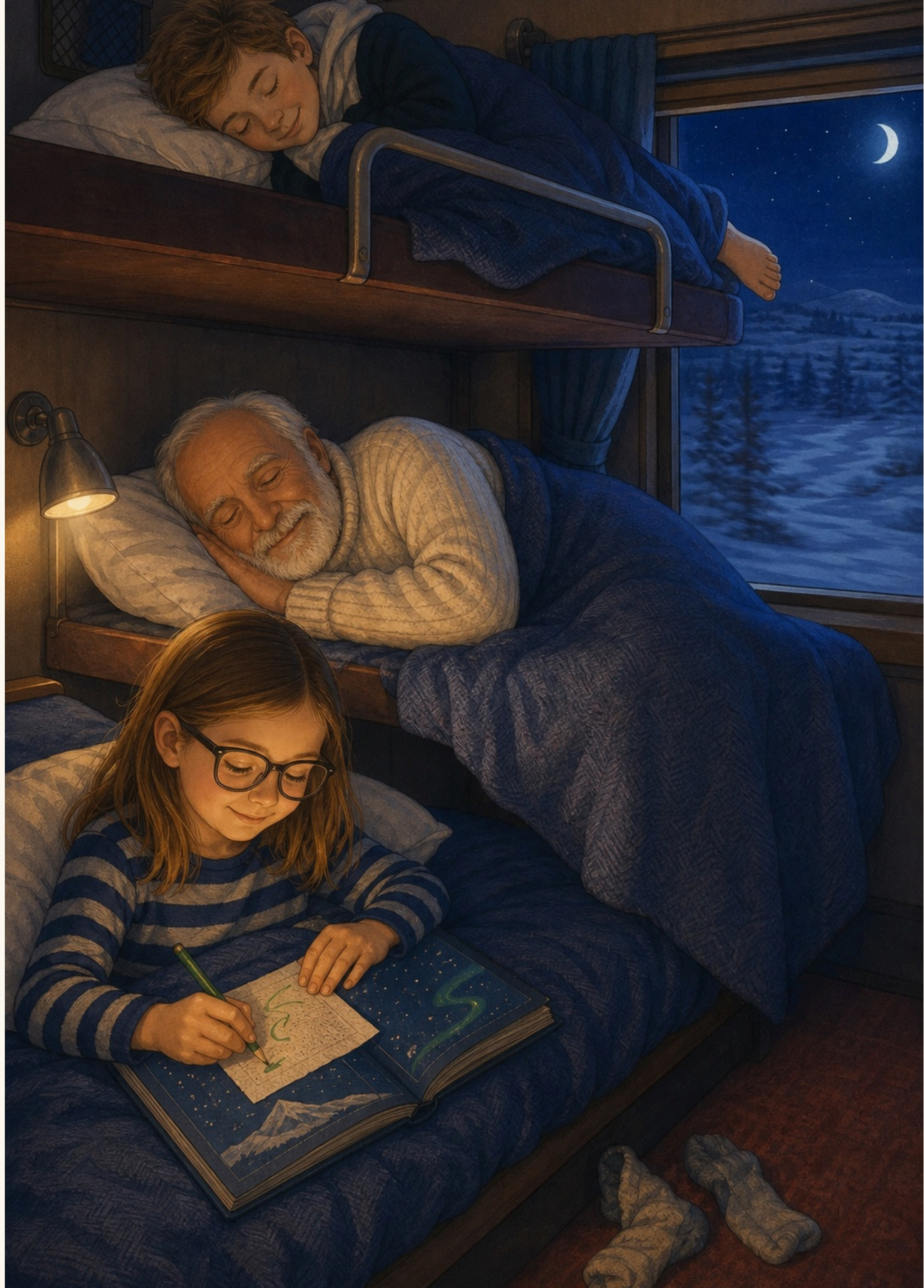

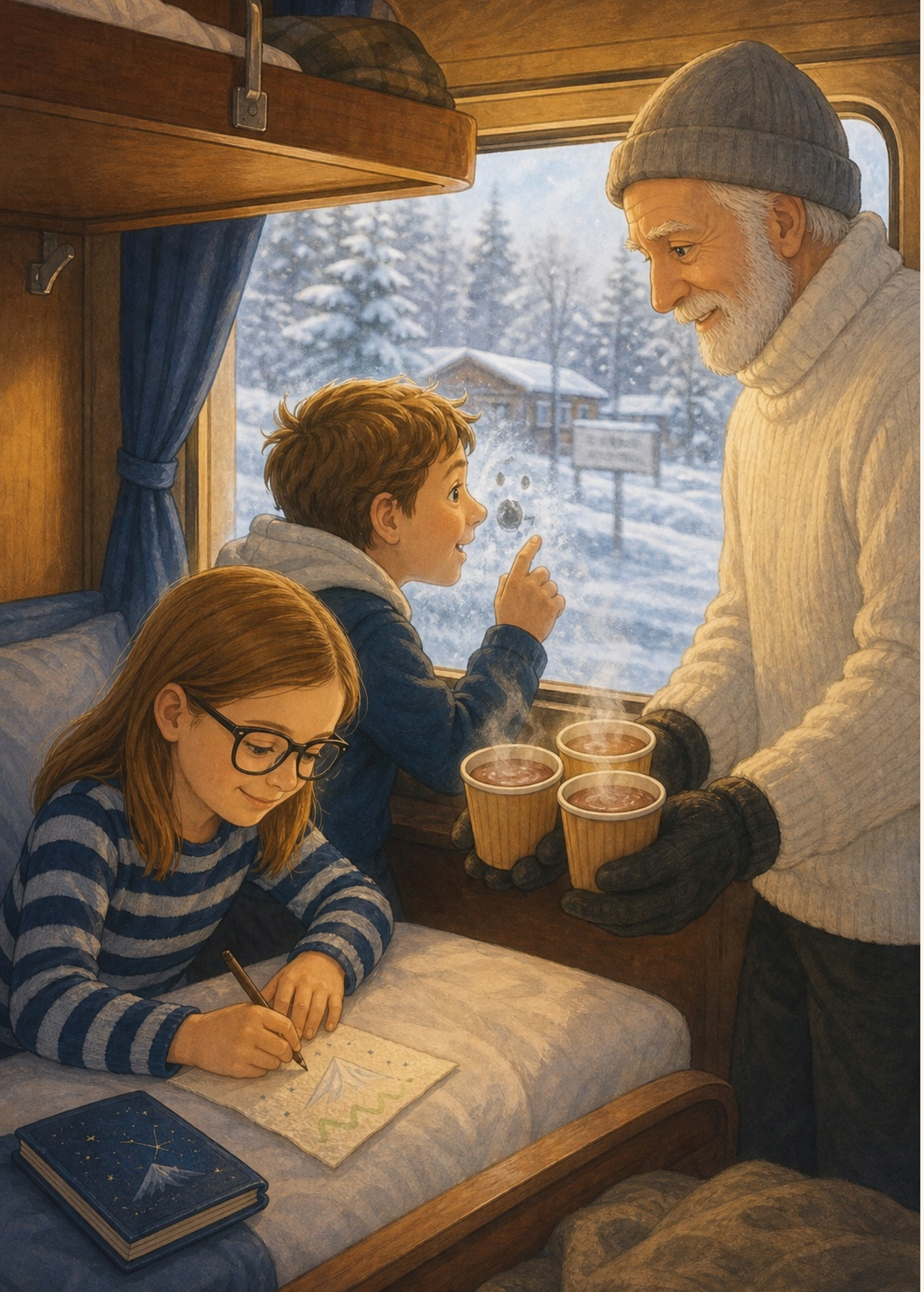
Restaurantvognen vuggede blidt, mens toget kørte nordpå. Selma spiste kødboller med tyttebær og kiggede mellem gardinet og vinduet. Grantræerne derude fór forbi som sorte penselstrøg.

»Kan du se nogle stjerner?« spurgte Oliver med kartoffel på gaflen. »Tre«, sagde Selma. »Nej, fire. Den lille dér også.« Morfar Lennart lænede sig frem. »De små kan man bedst se, hvis man kigger længe.« Selma tog en serviet og lavede fire prikker med sin blyant. Oliver tegnede en femte, selv om han sagde, at den bare var en prik ved et uheld. Toget rullede videre, videre, videre.

I kupéen lå sengene som en lille stak. Oliver tog den øverste med det samme. Morfar fik den i midten. Selma krøb ind i den nederste og fandt Olivers strømper på gulvet, to triste pølser, der havde mistet deres fødder.

Da loftslampen blev slukket, tændte Selma sin lille læselampe. I stjernebogen var der et billede af mennesker, bitte små under grønne slyngninger. Selma tegnede en grøn krusedulle ved siden af prikkerne på servietten. Skinnerne sagde klak-klak, klak-klak under hende. En aften mere, tænkte Selma og holdt servietten fladt mod bogen.

Da Selma vågnede, var verden uden for vinduet hvid. Hvide grantræer. Hvide bakker. Hvide bunker på tagene ved små stationer. Selv himlen var lys som et tomt ark papir.

»Sne!« sagde Selma, selv om ingen kunne have overset den. Oliver satte næsen mod ruden. »Nogen har tabt mel ud over hele landet.« Morfar Lennart kom tilbage med varm kakao i papkrus. Selma tegnede en hvid top på sin serviet ved siden af prikkerne og den grønne krusedulle. Mellem træerne gled et skilt forbi. Snart skulle de stå af.

Byen lå stille mellem snedækkede grantræer og bløde fjeldsider. Da aftenen kom, tog Selma hue, vanter og tyk jakke på. Oliver gik med ud, selv om han sagde, at han mest ville prøve sine støvler. Morfar tog pandelampen, men lod den være slukket.

De kiggede op. Grå skyer dækkede det hele, fra skorstenes røg til fjeldkanten. Ikke en eneste stjerne tittede frem. »Første forhindring«, sagde Selma og skrev SKYER på servietten. Oliver trak halstørklædet op over næsen. »Den forhindring har hele himlen i sig.« En aften mere, tænkte Selma. Måske har skyerne flyttet sig i morgen.

Næste aften var skyerne tyndere. Selma så en bleg prik højt oppe, måske en stjerne, måske en lille åbning. Men byens lamper lyste ved vejen, vinduerne og skiløjpen. Over tagene blev himlen brungrå.

»Anden forhindring«, sagde Selma. »Lamper.« På servietten fik SKYER selskab af LAMPER. Prikkerne, den grønne krusedulle og den hvide top trængte sig nu sammen på det samme lille stykke papir. Oliver kiggede ud og rystede på hovedet. »Det bliver aldrig til noget.« Morfar Lennart foldede et kort over fjeldet ud. Selma så de runde højdekurver. En aften mere, tænkte hun.

Den tredje aften pakkede Selma til det hele. Stjernebogen. Servietten. Et ekstra halstørklæde. En chokoladebar. Vanter, som faktisk var hendes egne, ikke Olivers. Morfar fyldte termokanden, og Oliver fik lov at bære den. »Større skuldre«, sagde han og spændte brystet så meget, at han næsten tabte huen.

Uden for døren lå skyerne lavt over byen, som et tæppe, der var gledet ned fra himlen. Selma lagde kortet oven på sine ting. Så gled bogen, halstørklædet og servietten ned på gulvet. Chokoladebaren gled ind under bænken. »Tredje forhindring«, sagde Oliver. Selma sad midt i rodet. Nu måtte hun kigge bedre efter.

Selma samlede sine ting sammen og glattede servietten ud på gulvet. Først prikkerne. Så den grønne krusedulle. Den hvide top. SKYER. LAMPER. Det hele var der. Hun åbnede stjernebogen ved billedet med mennesker langt væk fra byens lys.

I kanten var der et lille bjerg over tågen. Selma lagde fingeren på den hvide top og derefter på morfars kort. »Hvis vi går derop«, sagde hun, »kommer lamperne nedenfor. Og hvis skyerne også ligger lavt.« Morfar Lennart læste kortet et øjeblik. »Stille vejr og afmærket sti. Så kan vi godt.« Oliver rakte chokoladen frem. »Jeg bærer termokanden.« En aften mere, tænkte Selma. Denne aften.

Den sidste aften knirkede sneen under tre par støvler. Selma gik først på den afmærkede sti og talte røde krydser på pælene. Ét, to, tre. Bag hende lyste morfars pandelampe en varm cirkel på sneen. Oliver bar termokanden så forsigtigt, at han gik, som om den var lavet af glas.

»Er vi snart fremme?« spurgte han efter fem krydser. »Ikke endnu«, sagde Selma. »Men se. Lamperne er mindre.« Byen glimtede langt dernede, og skyerne krøb langs skråningen. Selma trak lynlåsen helt op til hagen. En aften mere, tænkte hun, selv om det nu kun betød nogle få skridt mere.

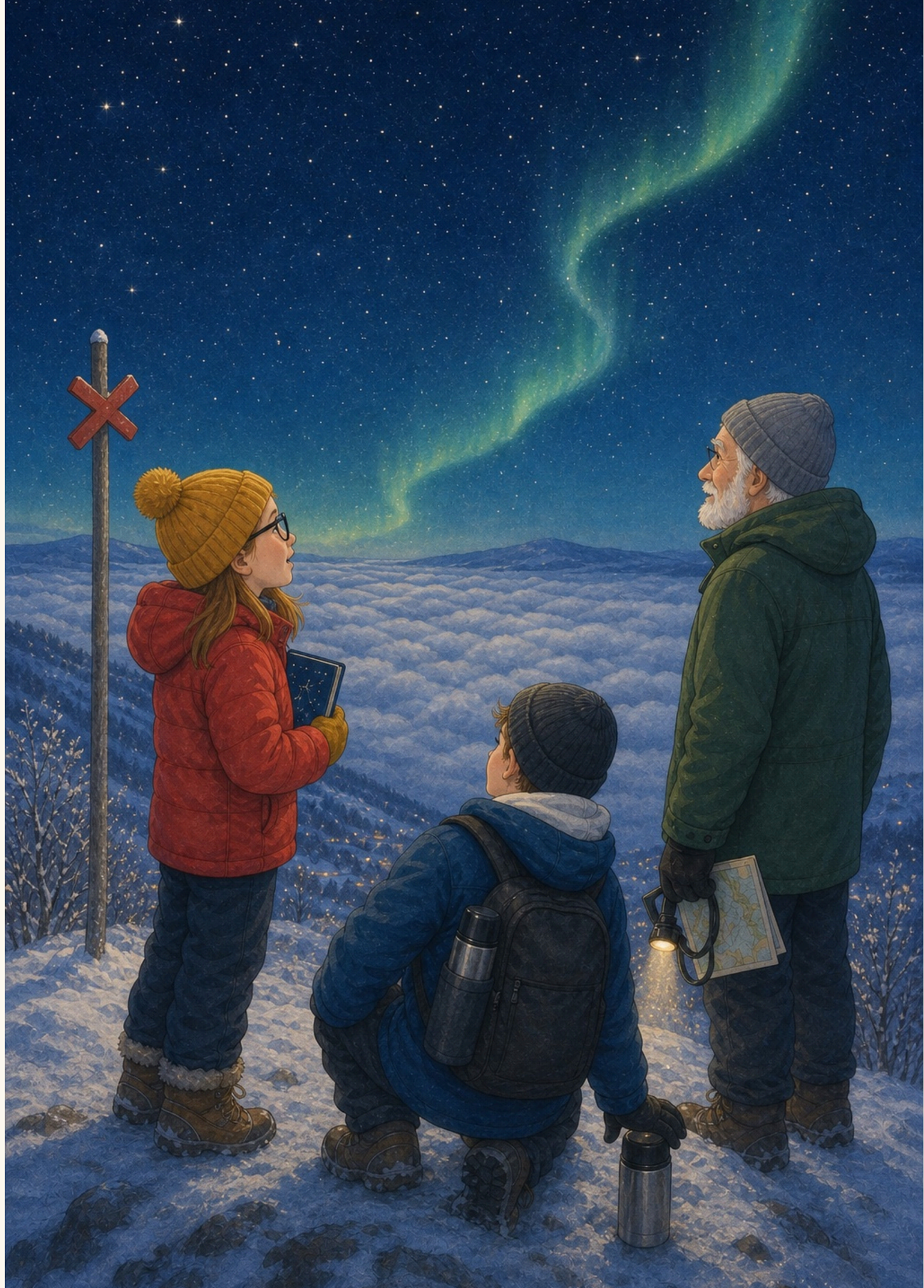

Træerne blev lavere, tyndere, og så sluttede de. Foran dem lå det nøgne fjeld åbent i pandelampens skær. Vinden trak i Selmas hætte og prøvede at snuse til hendes ører. Hun tog tre skridt, så tre til.

Oliver standsede ved en sten, der stak op af sneen. »Jeg sagde jo, at det aldrig bliver til noget.« Men han satte ikke termokanden ned. Morfar pegede mod den næste bløde ryg på fjeldet. »Derfra kan vi se over skydækket.« Selma kiggede ikke tilbage på den lange vej. Hun pegede på det næste røde kryds. »Først derhen«, sagde hun. »Så det næste.«

Ved den sidste pæl blev der pludselig mere stille. Skyerne lå stadig dernede, bløde og tykke over byen. Over Selma var der stjerner, flere end prikkerne på hendes serviet og meget klarere.

Morfar slukkede pandelampen. Oliver satte termokanden ned uden et klonk. »Nåh«, hviskede han. Selma holdt vejret. Først så hun kun stjernerne. Så kom en bleg grøn stribe frem bag fjeldkanten, tynd som en streg fra hendes blyant. Den bøjede sig. Den voksede. »Oliver«, sagde Selma. »Kig nu.«

Den grønne streg blev til et bånd. Båndet foldede sig og flagrede, som om himlen rystede et langt silkeskærf ud. Et bånd mere tændtes. Så dansede grønt over hele himlen, højt over skyerne og lamperne.

Ingen sagde noget først. Oliver tog den ene vante af og tog den straks på igen. »Det er rigtigt«, hviskede han. Morfar hældte varm kakao i tre små krus. Selma stod mellem dem og fulgte de grønne buer, indtil hendes nakke blev træt. Over dem foldede nordlyset sig en gang til, endnu længere hen over stjernerne.

Chokoladebaren blev mindre og mindre. Først forsvandt hjørnerne, så de sidste stykker. Oliver fandt en krumme i sin vante og spiste også den. Termokanden blev lettere, mens grønt lys fortsatte med at sno sig over den mørke himmel.

Selma tog servietten frem. Der var prikkerne, krusedullen, den hvide top, SKYER og LAMPER. Hun tegnede tre små figurer på et fjeld og et stort grønt bånd over dem. »Må jeg tegne en stjerne mere?« spurgte Oliver. Selma rakte ham blyanten.

Selma og nordlyset

Selma, storebror Oliver og morfar Lennart tager nattoget til fjeldet for at se nordlys. Skyer, lamper og et voksende rod står i vejen, indtil Selma læser sine egne små spor på en ny måde.

da-dk.sagatilldig.se